

РЕШЕНИЕ

№ 28359

гр. София, 30.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав,** в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на
прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2859** по описа за **2024**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от
Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за
отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на А. Т. Т., с която е предявен иск срещу
СДВР и с цена на иска 3500 лв. за неимуществени вреди, претърпени вследствие на
Заповед за прилагане на ПАМ № 1749/24.09.2023г. на началника на СДВР, обявена за
незаконосъобразна с Решение на съда № 1309/28.02.2024г. по адм.д. № 9601/2023г. на
АССГ, ведно със законната лихва от 19.03.2024г. до окончателното плащане на
обезщетението.

Ответникът - СДВР, не изпраща отговор на исковата молба, а в съдебно
заседание се представлява от юриск. С., който оспорва исковата молба.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който дава
становище за основателност на исковата претенция.

От фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № 1749/23-4332-004942/24.09.2023 г. /л.
36/, издадена от Д. Г. А. – мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна
полиция“ при СДВР, на жалбоподателката е наложена принудителна
административна мярка – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на

въпроса за отговорността, но не повече от 18, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 1041878 от 24.09.2023 г. /л. 35/ от Е. В. на длъжност мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ –СДВР, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 24.09.2023 г. в 03:47 ч. на МПС – М. Ц., управлявано от Ад. Т., в [населено място] по [улица]с посока на движение от ул. Ген. А. Н. към бул. Л. П. и при проверка пред бл. 916 в 03:52 е установено с техническо средство Drug test – 5000 с фабричен номер ARMM 0017 проба номер 074, че водачът е употребил кокаин. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0176777 за ВМА [населено място] и седем броя стикери с № А068596 , като е уведомен за започване на ПАМ.

С Решение на съда № 1309/28.02.2024г. по адм.д. № 9601/2023г. на АССГ е отменена процесната ПАМ.

От правна страна:

Така подаденият иск е допустим като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него. Длъжностното лице, наложило заявената като основание на предявения иск ПАМ, е служител на СДВР. След като са въведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменена по съдебен ред ПАМ, е налице спор по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища.

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: претърпяна вреда; незаконосъобразен акт на орган, респ. длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; вредата да е настъпила в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт с вредоносния резултат от административна дейност.

По делото безспорно се установява наличие на първата предпоставка, а именно отменен като незаконосъобразен административен акт - ПАМ, обявена за такава с горесцитираното влязло в сила съдебно решение.

На следващо място във връзка с твърдените неимуществени вреди съдът е допуснал до разпит свидетелката С. Т.. Въз основа на показанията на свидетеля съдът намира за доказани претърпените от ищеца отрицателни преживявания от незаконосъобразно наложената му ПАМ. Освен, че показанията са обективни и вътрешно безпротиворечиви, от същите по несъмнен начин се установява, че вследствие на издадена ПАМ ищецът е станал неспокоен, с продължително негативно чувство за причинена му несправедливост. Съдът приема за доказано, че ищецът е изпитал отрицателни преживявания, изразяващи се в силно безпокойство, тревога и напрежение, продължило по време на обжалването на наложената принудителна административна мярка, които са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразно наложената му ПАМ. Поради това и въз основа на събраните по

делото доказателства се установява по несъмнен начин наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите неимуществени вреди.

Претърпените неудобства и страдания, като резултат от изпълнението на незаконосъобразен акт, нямат материален еквивалент за пострадалия, но затова именно законът в чл. 52 от ЗЗД постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси /в този смисъл Решение № 37 от 11. 02. 2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС/.

По изложените съображения съдът приема за доказани всички елементи от отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

С оглед на това съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, приема за справедливо обезщетение на горепосочените неимуществени вреди сума в размер на 500 лева, която следва да се присъди на ищеца на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, като за разликата до пълния предявен размер на иска следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

Относно разноските.

При този изход на спора, своевременно заявеното искане на ищеца за присъждане на разноски следва да бъде уважено при съобразяване с чл.10, ал.3 ЗОДОВ, съгл. който, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати по сметка на АССГ дължимата държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Що се касае до осъщественото процесуално представителство, то видно от представения договор за правна защита и съдействие е, че същият е за сумата от 800 лв., поради което и следва да бъде редуциран до сумата от 250 лв, съобразно уважената част от иска и по компенсация с вземането на ответника за разноски. Възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като претендирания размер е в рамките на нормативно установения и съответства на фактическата и правна сложност на делото и извършените в хода на производството правни действия от страна на процесуалния представител на ищеца.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. Т. Т., сумата от 500 лв. за неимуществени вреди, претърпени вследствие на Заповед за прилагане на ПАМ № 1749/24.09.2023г. на

началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда № 1309/28.02.2024г. по адм.д. № 9601/2023г. на АССГ,ведно със законната лихва от 19.03.2024г. до окончателното плащане на обезщетението, като за разликата до пълния предявен размер от 3 500 лв. отхвърля иска като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. Т. Т. сумата от 250 лева адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, СДВР да заплати по сметка на АССГ сумата от 10 (десет) лева разноски за държавна такса.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.